

U posljednjih 14 godina posvećenih političkoj aktivnosti, a s time i javnome životu, nagledao sam se svega i svačega.

Nedostajali su nam “doživotni” šefovi talijanske nacionalne zajednice u Hrvatskoj i Sloveniji koji su kao političari/talijani, izuzeti od svih pravila te uvijek žele i uspijevaju nametnuti vlastita “pravila igre”. I to se ne čini uspješnom činjenicom Talijanske unije, već naprotiv, to je bio i ostao iznimno veliki znak njezine slabosti. Dati do znanja, sipajući sumnje i nesigurnosti, da bez nekih se ne bi moglo ništa učiniti te da ostali, mada sposobni, trebaju biti odbačeni ili prisiljeni da se povuku (što je ista stvar), je oportunistička politika, koja je činjena u zloj namjeri, a koju podržavaju mnogobrojni veliki naivci, što nije u interesu talijanske nacionalne zajednice. U ovome se slučaju radi o politici individualne kabotaže oportunističke. To je korporativna politika, iskvareno ortaštvo, odnosno neko unutarnje šurovanje, praksa recipročnih šutnji, dogovora o podijeli financijskih sredstava, što donosi raspodjele sredstava na zadovoljstvo samo za ortake, zainteresirane stranke.

Upoznao sam ih vrlo dobro tijekom proteklih 14 godina. Te su osobe iznad svake sjene sumnje i u dobru i u zlu, mačke sa sedam života koje mogu sada reći jednu stvar, a istoga trena činiti i posve suprotno. Jedini njihov moral sastoji se u činjenici da brane vlastite interese i da veličaju svoje ja; oni žele biti kraljevima i bez trona. Upravo se radi toga okružuju podanicima sa jednim jedinim pravilom : potjerati ili navesti na bijeg sve one koji im mogu oduzeti prostor, smanjiti vidno polje, umanjiti moć odlučivanja, kao i samu moć te novac. Oni, kao rukovodioci, žive i žele doživotno živjeti obnašajući vodeće funkcije. Uspijevaju u tome već 15 godina i osigurali su si te pozicije za naredne četiri godine zahvaljujući onima koji ih podupiru, a nisu još prošli fazu “premijere diletanata”, mediokriteta, “yes mena” koji su spremni da sve podrže dizanjem ruke da bi zatim prešli na “kasu”.

U situaciji u kojoj se nalazi Talijanska unija već 15 godina, sa ovim “doživotnim” vladarima koji su stvorili takvu situaciju, ne postoji sklonost da se provede smjena generacije i kulturna obnova. Ne sa njima koji su u svim tim godinama dokazali da imaju samo jedan jedini apsolutni prioritet: samoodržavanje, očuvanje vlastite pozicije. Naravno sve to uz kooptiranje drugih kako bi se što je više moguće razvodnili unutar što šireg kruga pripadnika talijanske nacionalne zajednice, ali samo uz matematički siguran preduvjet da će oni ostati za kormilo, da će oni biti vođe : dakle ili kooptirani se moraju poslušno prilagoditi ili od toga nema ništa. No, brojke su svima jasne, tendencija je u padu, dovoljno je poprimiti svijest o tome.

To su posebni likovi koji smatraju da su njihove megalomanske ambicije zbilja i za koje postoje samo pristaše i nezahvalnici, u koje uvrštavaju sve one koji se s njima ne slažu, tako da na taj način navode one slabe i oprezne da šute, da se ne odaju, da ne pronađu hrabrost da im se odupru. Oni svrstavaju sve njihove kritičare u nezahvalnike, u jednoj koncepciji moći koja pruža svoje usluge, a ne priznaje i ne poznaje tuđe zasluge.

Zahvaljujući njima, odnosi unutar Unije su vođeni više mudročću ili oportunizmom negoli

duhom poštene suradnje. Nastojati obavljati svoje zadaće unutar Talijanske unije s maksimalnom transparentnošću, poštenjem i nezavisnošću (vlastitom glavom), bez poniznosti i podaništva, nije prihvatljivo kod njih koji se razljute previše poštenim ponašanjem, te onim previše koherentnim i nezavisnim ili pak koji nije u tonu s njihovim oportunističkim očekivanjima. Ništa novoga u Talijanskoj uniji, gdje poštovana gospoda bivaju smatrana neprijateljima, a poštenjaci opasnost za jedinstvo, stoga, dakle, svi su oni krivi. Jao si ga onome koji pokušava izići iz svega toga, taj je traljovac.

Talijanska je nacionalna zajednica u Hrvatskoj i Sloveniji posljednjih 15 godina uspostavila vodstvo s tri glave. Već 15 godina vode kolo, snagom da su davali i još ulijevaju povjerenje i nadu pripadnicima talijanske nacionalne zajednice. Treba naglasiti da drugih voljnih ljudi da kroče u političku arenu talijanske nacionalne zajednice nema; preferiraju slijediti ih, popuštati im, biti im uslužni, umjesto da se suprotstave, da izraze neslaganje ili pak samo šute i gledaju. Ono što najviše plaši je rezignacija, odnosno nedostatak političke strasti i želje za suprotstavljanjem.

Prvo pravilo ozbiljnosti nalaže da se treba poštivati pravila demokracije. Poučen sam da je demokracija poštovanje pravila većine, dakle, poštujem izbor većine članova Skupštine Talijanske unije, ali ne slažem se s njima i ne podržavam njihove odluke te stoga sam glasao protiv imenovanja navedenih osoba za najbitnije, predstavničke funkcije (razumljivo je da tko se ne slaže većinom, je dio manjine koja ima pravo da bude opozicija).

No, jasno je da opozicija treba postojati, upravo u trenutku kada tako bezobrazno "vladaju". Nisam jedan od onih koji se povlače i napominju da treba biti oprezan, jer "oprez" je odlika pobijeđenih. Nisam niti jedan od onih koji će tražiti zaštitu kod karijerista kako bi podržao jednomylje unutar sustava Talijanske unije, što je na koncu bio naš fatalni izbor u posljednjih 15 godina. Jedna se prava osoba treba osjećati dobro sama sa sobom i treba činiti što joj se čini ispravnim.